VIỆT TÚ LÀ MỘT TRONG SỐ ÍT NGƯỜI **THÀNH CÔNG NHẤT** Ở THỜI ĐIỂM NÀY, TRONG MỘT NGHỀ NGHIỆP ÍT VIỆC NHƯNG LƯƠNG CAO: ĐẠO DIỄN SÂN KHẤU. NGOÀI RA, TÚ CÒN LÀ MỘT TAY CHƠI **NHÀ ĐẸP, XE ĐẸP, QUẦN ÁO ĐẸP** TÀI GIỎI, VỢ THỦ VỚI VỢ CON, QUAN TÂM LÒNG NHẤT LÀ CHƠI TRANH VÀ XEM PHIM. NGOÀI ĐỜI, SANH ĐIỆU, NGỒI CHỐ ĐẸP, ĐÀM ĐẠO VỚI TOÀN NHÂN SĨ TRÍ THỨC HẠNG A...

PHÓNG SỰ: BÁCH VĂN • ẢNH: ANH LÊ • STYLIST: PHƯƠNG MY • MAKEUP: ANH ĐỨC • TÓC: NG VIDEO • MANGOSTEEN & LOVE • TRANG CHANG • ĐỊA ĐIỂM: STUDIO 53

Những Việt Tú không thích bị gọi là "đạo diễn tivi". Trở vì có ít người trẻ hơn được chọn để làm nghề này, chứ thực ra Tú đã trên 35 tuổi - một vụ, hai con gái. Cho đến thời điểm này, đã chẵn 10 năm kể từ ngày anh được mọi người biết đến với vai trò đạo diễn (chính thức nhờ liveshow "Nhớt đẹp" của Tiến Thu Hà). Năm 2012 vừa rồi, cả làng giải trí đều khẳng định đó là năm của Việt Tú khi anh giữ 3/5 đề cử giải *Cống hiến* ở hạng mục "*Chương trình của năm*" và nhận giải thưởng đạo diễn lẫn thể hai. Thành công đỉ dỏm thôi, nhưng thực đối thoại quan 10 năm qua "đạo diễn tuổi Việt Tú" không dễ. Tú cũng nói "Tôi là, đa phần mọi người gọi như vậy vì quen miệng, vì một phần từ hình thức bên ngoài có phần không theo kịp số tuổi và kinh nghiệm công việc của tôi. Khách hàng, đặc biệt là các khách hàng nước ngoài đều thường xuyên không thể tin nổi người đạo diễn bao lại là cái ông mà họ biết qua bảo chí hoặc truyền hình". Nhưng "đó là một điều thú vị vì nó làm cho con người của tôi ở cuộc sống thường nhật và con người của công việc được tách bạch. Vì khác cảnh công việc nếu là người làm chuyên môn ai cũng biết tôi đã làm được những gì, hoặc muốn biết thì đọc CV cũng được. Điều quan trọng thành công, chứ không phải là cách mọi người gọi họa".

Ở Tú có những thứ thuộc về lợi thế và bản năng. Con nhà nòi văn nghệ, từ bố đến chú đều là đạo diễn truyền hình và sân khấu (đạo diễn Việt Tuấn và Việt Cường), mẹ làm quản lý Nhà hát múa rối Thăng Long. Con trai Hà Nội - dòng điện trai phố cổ nên cũng sớm được và chạm vết tết cả những làn sóng văn hóa mới mẻ. Thời thanh niên sôi nổi của Tú gói là nổi loạn cũng được, "ngựa chứng" cũng đúng. "Tôi không nghĩ những bậc cha mẹ sẽ mong con cái của mình giống như tôi hồi đó. Tôi bắt đầu tới gia đình đi bụi đời hàng tháng trời đợ) từ năm 16 - 17 tuổi, thứ tất cả những thứ cần thứ (may trong đó không có ma tuý). Tôi đi tự tập thôn đêm suốt sáng, trượt patin mọi hiếm trên đường phố để kiếm tiền, chống lại tất cả những gì bố mẹ dạy bảo chỉ để chứng tỏ một điều là mình đã trưởng thành". Thanh niên những năm 80-90 không có nhiều thú vui và phương tiện giải trí như bây giờ, "cứ thế nói các chuyện đi bụi đời đúc ra mốn đủ nước ếnh yếu là Hải Phòng và Sài Gòn) và các cuộc đi chơi liên miên thời điểm đó chính là cách tôi khám phá, trải nghiệm và tìm hiểu về cuộc sống. Bước người đa đến khi tôi kết hạn với một số người Việt và người nước ngoài đông trung lớn ở trường quốc tế cách đây nhiều năm. Đó là một thế giới mở ngoài sức tưởng tượng của một đứa trẻ mới lớn như tôi, chính bo đã cho tôi nhận ra một điều: Nếu muốn chơi được và được mọi người tôn trọng trong cuộc chơi, phải nói được-làm được.

"Giây phút định mệnh" đã dẫn Việt Tú đến với hai thứ mà sau này trở thành nền tảng của những sự khác biệt trong công việc giữa anh với các đồng nghiệp khác (Thời trang và Nghệ thuật đương đại) được Tú gạch ra 3 thứ điểm. Đầu tiên là một cuộc bóng catsette của ban nhạc Bee Gees do ông chú mang từ Đalgaria về cho. Thứ hai là một quan hệ với nhóm sinh viên điện ảnh ở trường Đại học Mỹ Thuật Yết Kiêu. Và cuối cùng là chuyến đi tới *New York* vào năm 2003. "Tôi may mắn vì đã gặp các ông anh (sau này đều đã trở thành một phần của lịch sử nghệ thuật đương đại Việt Nam) như Minh Thành, Cường Poong, Minh Phước... Có những khoảng thời gian kỳ tục xa của trường Đại học Mỹ thuật giống như là ngôi nhà thứ hai của tôi. Tôi ngồi nghe nhạc và tranh luận với họ về đủ mọi thứ điều rồi, ngặt ngẫu trên đó, đã là một thời gian thú vị và thực sự quan trọng trong thế giới quan của tôi. Để đến khi có cơ hội đến New York, chính khoảng thời gian tranh luận với các anh làm tôi thấy những gì

Áo vest mới mua do nhà nhà Việt Tú AKONASHION SUITS

TRIẾT LÝ CHƠI CỦA VIỆT TÚ

Áo sơ mi: NEIXO
Áo khoác: DOLCE&GABBANA
Quần: PRADA
Giày: PRADA

xây ra xung quanh không còn làm tôi bị quá sa lầy". Những chuyến công tác đã nối dài hơn. Tú đi nhiều không phải để học hỏi đem về Việt Nam bất chước, mà đi tìm hiểu gốc rễ của văn hóa showbiz cùng như những yếu tố có thể tạo nên thành công cho show diễn. "Nhiều người bạn tôi biết phản ứng với cái mới, cái gì họ không biết, cái đó là dở, quái gở. Tôi luôn bước vào công việc mới với tâm thế của một bé bỡ đầu và cố gắng không để những thành công đã qua làm sao nhãng chất lượng công việc hiện tại. Tôi cũng luôn đặt hết những cộng sự và nhân viên của mình điều tương tự vì một thành công đơn lẻ không có ý nghĩa gì nhiều, muốn có một sự nghiệp chung ta cần phải thành công và duy trì thành công mới cách lâu tục không ngừng nghỉ".

Mối sáng, thấy Tú xách máy tính ra cafe sáng, tay cầm tờ báo đóng dở (thì thường còn lên trường hình chém gió ác liệt với các bình luận viên). Tú thích bóng đá.. nhưng ít ai ngờ anh không bao giờ xem bóng đá. Tú đọc báo, chủ yếu đọc tin bóng lẫn, mua bán cầu thủ, phân tích chiến lược kinh doanh của các ông trăm thế thao. Tú mê Jose Mourinho, một huấn luyện viên bóng đá đầy tài năng, có tính nhưng cũng tạo ra rất nhiều tranh cãi. "Mou là một tài năng đặc biệt của thế giới bóng đá, một con người không bao giờ ngủ đến đầu và chưa bao giờ biết sợ hãi. Một kẻ đến sau nhưng vẫn đích trước. Tôi thích cách ông ấy bảo vệ và huấn luyện đội bóng của mình. Trước đây tôi có áp dụng một vài nguyên tắc đó vào trong công việc để rồi cuối lấy thất bại. Chỉ đơn giản vì tôi không phải là ông ấy, đúng của mình không phải một đội bóng và thị trường Việt Nam cũng không giống với nước ngoài". Đó là cách đọc báo của Việt Tú. Anh chỉ đọc những thứ anh quan tâm và luôn soay nó về chiều hướng công việc đang làm.

INTERVIEW

NGHỀ ĐẠO DIỄN, THOẢNG NGHĨ SẼ HÌNH DUNG MỘT NGƯỜI BẢN RỘN, HƠI PHONG TRẦN, BỪA BỘN VÀ BỎ QUÊN HÌNH THỨC MỘT CHÚT. ANH HOÀN TOÀN NGƯỢC LẠI, THONG THẢ, CHẦM CHỨT, TỈ MỈ VÀ CÓ PHẦN ĐIỆU ĐÀ?

Tôi luôn mong muốn tạo ra sự khác biệt đó, để xóa đi định kiến mọi đạo diễn giải về chuyện mình không thể có hình thức đẹp hoặc không thể có phong cách sống riêng biệt được mọi người chú ý đến, ngoài những gì thuộc về khả năng công việc. Việc này cũng giống như quan niệm nếu người đẹp lại không thông minh, hoặc người thông minh thì không hoặc không được đẹp. Nói chung, toàn do chúng ta tự giới hạn, chứ chẳng có ai bảo nó phải như vậy. Ở thời điểm cách đây 10 năm khi tôi bắt đầu công việc đạo diễn sân khấu, công việc của chúng tôi thường là đứng sau hậu trường hỗ trợ cho các cô sĩ. Cũ đáy, thật thú vị khi thấy mọi thứ hề đạo diễn được truyền thông chú ý đến không chỉ trong công việc mà cả phong cách sống của bo nữa.

TÔI THẤY, ANH THƯỜNG XÁCH NHỮNG CHIẾC TÚI ĐỒ HIỆU RẤT TO (DÙ NGƯỜI ANH BÉ NHỎ). VÌ CHÚNG ĐƯỢC NHIỀU CHĂNG?

Những túi xách to rất tiện ích, vì chúng khiến được vẻ đẹp của kiểu dáng, chất liệu. Tôi to cũng tạo ra sự tương phản đặc biệt cho một người nhỏ bé như tôi về mặt thị giác đúng.

ANH NGHIỆN THỜI TRANG VÀ ĐỒ HIỆU À? ĐỒ LÀ LỐI SỐNG, HAY LÀ MỘT CÁCH KHẲNG ĐỊNH SỰ SÁNH ĐIỆU CỦA MÌNH BẰ THUYẾT PHỤC ĐỐI TÁC TRONG CÁC CUỘC HỌP ĐẦU THẦU?

Tôi nghiện thời trang và những gì thuộc về thời trang, nhưng không nghiện đồ hiệu. Có nhiều thứ tôi mặc trên người không phải là đồ đắt tiền, nếu không muốn nói là rất rẻ, nhưng khi đặt nó vào đúng chỗ nó phát huy tác dụng. Thế thôi! Cu thiểm mỹ của cá nhân cũng là một lợi thế không nhỏ khi bạn bước vào bàn đàm phán vì bản thân bình ảnh của bạn đã là một sự đảm bảo cho sản phẩm bạn sẽ thực hiện.

TRONG NGÀNH GIẢI TRÍ, ĐỪNG LÀ PHẢI CHƠI ĐƯỢC, HIỂU ĐƯỢC MỚI LÀM ĐƯỢC HÀNH

Đúng thế. Nghề này liên quan nhiều đến tráo lưu. Để có được thành mỹ trong những chuyện ăn chơi bản thân bạn phải có một nền tảng văn hóa, chứ không chỉ đơn thuần đam nguyên tắc cốt bên phải (gió tiền) ra đưa được. Tôi không có mơ mộng thay đổi gì quá lớn, chỉ luôn mong muốn được làm tốt nhất và trở thành người giỏi nhất trong lĩnh vực công việc của mình. Bản thân thị trường giải trí Việt Nam là một mảnh đất còn quá nhiều thứ để làm chỉ sợ không đủ sức thôi.

SƠMI, TÚI, GIÀY, KÍNH, DÂY LƯNG, SUIT, CÁ PHỤ KIỆN NỮA, ĐỒ LÀ NHỮNG THỨ LIỆT KÊ TRÊN NGƯỜI ANH? TẤT CẢ ĐỀU SÁNH ĐIỆU. CHÚNG HIỆU GÌ VÀ TẠI SAO ANH CHỌN?

Tôi thân về xu hướng nếu phải mua đồ của các hàng đình tiếng tôi sẽ mua ở thị trường đặc biệt vì ở đó có nhiều lãng hàng chỉ đành cho nơi đó, hơn nữa đôn ở những đồ này rất có gu. Tự nhiên mình đã có được một sự xăng lơ về kiểu dáng và chất lượng. Những thứ còn lại, không phải đồ hiệu tôi chưa kinh máy mó, cũng ở những thị trường thời trang lớn, nhưng trong nhà mọy, nghề nhân thì công lao đời, tự khắc sẽ có được thế đẹp. Từ cái áo đoạ cổ, cho đến đôi tất đi dưới chân trông tưởng đơn giản, nhưng hàng năm cũng có đến mấy bộ sưu tập, chỉ cần để ý một chút sẽ tự nhiên chọn được thứ ưng ý. Tôi có thể vẫn mặc suit, xách một chiếc túi thể thao Puma mà không hề tạo ra sự lệch lạc về trang phục. Không nhất thiết lúc nào cũng phải là đồ hiệu và đồ hiệu. Cuối cùng câu chuyện vẫn quanh đi quẩn lại là nền tảng cuộc sống và những trải nghiệm cá nhân tạo ra phong cách sống mà thôi.

ĐẦU LÀ MÓN ĐỒ THỜI TRANG ĐẦU TIÊN MÀ ANH SỞ HỮU?

Một chiếc quần bò bình thường mà tôi mua cho. Rồi một ngày tôi nổi hứng bắt chợt sao khi xem 1 poster của ban nhạc Guns'n'Roses, đem ra để thước tấy, cắt gấu, làm cho cách tạo tạo ở đuôi, và tự mua đinh ghim về để ghim vào mép quần. Một lần đo sơ ý theo thói quen tôi đốt tay vào túi quần rồi rứt ra, kết quả là cả mu bàn tay chảy máu vì đinh cào. Một chiếc kính thời trang khác, kiểu kính thấy bởi giống John Lennon ông chủ tôi cho. Cuối cùng là cái đồng hồ, tặc cho giống tay vốt Andre Agassi.

THỜI TRANG VÀ CÁ TIÊU DÙNG NỮA, NẾU ĐƯỢC SỰ SÁNH VỀ SỰ QUAN TÂM CỦA ANH SỐ VỚI PHỤ NỮ, THỂ THAO, HOẶC CHÍNH TRỊ THẾ THẾ NÀO?

Tôi quan tâm đến tất cả mọi vấn đề về cuộc sống, nhưng cố lẻ ít quan tâm nhất là Chính trị. Thời trang, Tiêu dùng và Thể thao là những thứ tiêu tốn thời gian của tôi nhiều. Chán lại, Phụ nữ là một chủ đề quá nhạy cảm để một người cố gắng định nhìu tôi mang ra bàn luận.

Áo khoác: DOLCE&GABBANA
Quần: PRADA
Giày: LOUIS VUITTON

TỐI NGHIỆN THỜI TRANG

NHIỀU NGƯỜI NHẬN XÉT ANH LÀ MỘT METROSEXUAL GUY ĐIỂN HÌNH. VẬY THEO ANH, METROSEXUAL GUY THỰC SỰ KHÁC BIỆT THẾ NÀO ĐỂ KHÔNG BỊ LẦM LẪN LÀ MỘT ANH CHÀNG ĐỒNG TÍNH ĐÔM DÁNG?

Điều này khó, vì cả hai giới nay đều có một phong cách thời trang lường tính và bản thân bọ nữ điều đó. *Metrosexual Guy* là một khái niệm thú vị, nó trộn lẫn vào trong đó mọi giới tính. Cá nhân tôi đã từng nhận rất nhiều đến đoi về giới tính qua phong cách thời trang và những mối quan hệ xã hội nhưng tôi không nghĩ chuyện này quan trọng.

ANH QUAN TÂM ĐẾN TIN ĐỒN TOM CRUISE "CẶP KÈ" VỚI DAVID BECKHAM KHÔNG?

Thực sự là có, vì tôi rất thích David Beckham. Nếu có thật, vụ này cũng thú vị đấy chứ! Tôi nghĩ tất cả mọi người đều thích được như David Beckham, tôi hướng tới anh ấy như một hình mẫu của một con người hoàn thiện về mọi mặt.

BECK BIẾN MỌI THỨ TÀI NĂNG, THỜI TIÊU KHIỂN VÀ THẬM CHÍ CUỘC SỐNG RIÊNG TRỞ NÊN THƯ HỢT TRUYỀN THÔNG VÀ BIẾN THÀNH TIỀN. CÒN ANH?

Nếu làm được, chắc tôi cũng làm. Tôi luôn giữ kín các thông tin về cuộc sống cá nhân và gia đình mình, vì công khai nó chẳng được bất kỳ lợi ích gì ngoài những rắc rối. Làm gì công phải có mục đích, và nếu đã không được lợi lộc gì lại cực lấy những phiền hà chẳng thà giữ lấy sự riêng tư để sống cho thoải mái cho nó. Có nhiều lúc bản khoản, phải chọn giữa một phát ngôn gây sốc để tạo được đề luận, gây được sự chú ý cho bản thân với một phát ngôn an toàn nhưng nhạt, tôi đã chọn giải pháp an toàn. Không phải vì sự cho mình, mà vì có gây shock cũng chẳng có thêm được đồng nào vào tài khoản cả.

ANH CÓ NGHĨ NGHỀ NGHIỆP NÀY SẼ GẮN BÓ VỚI ANH TRỌN ĐỜI, HAY ANH SẼ LẠI TIẾP TỤC PHẤN ĐẤU TRỞ THÀNH MỘT NGƯỜI NÀO ĐÓ, CÓ THU NHẬP KHỦNG HƠN NỮA?

Tôi yêu nghề đạo diễn, và luôn có giống đỉnh nhiều thời gian nhất có thể cho công việc này. Tôi luôn mong muốn kiếm được nhiều tiền hơn nữa, cũng như được trở thành một người quan trọng hơn, có sức ảnh hưởng lớn với nền công nghiệp giải trí. Tôi mong muốn điều này cho cả những thành viên trong ekip của mình.

MỘT NGƯỜI CÁ TÍNH VÀ CHẮC CHẮN LÀ KHÔNG KHOÁN NHƯNG NHƯ ANH, LIỆU CÓ BAO GIỜ CHỊU PHẢI THAY ĐỔI MÌNH ĐỂ TỒN TẠI VÀ ĐỂ PHÙ HỢP VỚI THỊ CHƯỜNG?

Tôi đã từng rất đau đớn khi nhận ra mình đang thay đổi, phải uốn mình khác đi so với những nguyên tắc mình đã từng tự hào về bản thân. Nhưng cuối cùng chẳng ta cần đặt ra câu hỏi, tận cùng kết quả của sự thay đổi đó là gì? Nếu để mang đến cho chúng ta thành công, hạnh phúc và không làm hại ai vậy tại sao phải thù cựu khư khư giữ lấy những gì sau có không cần phù hợp? Khó nhất là thay đổi được bản thân và thành công nhất là làm được điều đó.

MỘT THAM VỌNG HOẶC THỜI ĐIỂM ĐỰ TÍNH NÀO ĐÓ CHO SỰ PHỤC HỒI CÔNG NGHIỆP GIẢI TRÍ TRONG NƯỚC NÓI CHUNG VÀ BÙNG NỔ CỦA VIỆT TÚ NÓI RIÊNG?

Nếu là sự bùng nổ của cá nhân, nói một cách thành thực, tôi đang ở trong giai đoạn đó rồi. Về tham vọng thực sự cho đến thời điểm này, tôi đã bớt điên rồ và trở nên thực tế hơn. Tôi đã từng đánh bị sinh tất cả mọi thứ mình có để bước ra thế giới, và tôi cho mình một cơ hội trong nền công nghiệp giải trí ở đó. Bây giờ, tôi có giống làm tốt nhất công việc của mình ở thị trường này. Sự bùng nổ của nền công nghiệp giải trí phải chờ cho đến khi hội đủ các yếu tố kinh tế xã hội đã, mà cá nhân không thể tạo ra sự thay đổi đó được đâu.

YÊU TỐ GIA ĐÌNH TÁC ĐỘNG THẾ NÀO SỰ NGHIỆP CỦA ANH?

Nếu không có gia đình tôi sẽ không có ngày hôm nay. Tôi ghét phải sống một mình, ghét sự cô đơc, tôi vô nhà không được ăn một bữa ăn cơm nóng, canh ngọt và không có ai hỏi cạnh mình. Thời gian khó khăn nhất của tôi cũng chính là thời gian tôi sống một mình không có gia đình.

CẢM ƠN VIỆT TÚ VÀ CHÚC GIA ĐÌNH ANH LUÔN HẠNH PHÚC.